

Arrest

nr. 86 679 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Russische en Belarussische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, R. K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Dagestan. In januari en februari 2000 verbleef u gedurende twee maanden in de bergen in Tsjetsjenië samen met de rebellen, onder leiding van een zekere D. (...). Daarna deed u opsporingswerk voor de rebellen. U moest nagaan waar de locaties van de militairen waren en langs welke route de militaire colonnes passeerden.

U durfde daarna niet meer overnachten bij u thuis tot in de lente van 2001.

Later ging u opnieuw aan het werk in Khasavyurt (Dagestan).

U huwde in januari 2002 met R. B. (...).

In de lente van 2003 kwamen twee onbekende mannen bij u langs. Zij werden gestuurd door D. (...), met de vraag om opnieuw opsporingswerk te verrichten. U weigerde dit te doen omdat u een gezin had. In april-mei 2003 kwam u te weten dat uw schoonbroer, R. B. (...), had deelgenomen aan de terroristische aanval tijdens de productie van "Nord Ost" in een theaterzaal in Moskou in 2002.

In mei 2003 werd u vastgehouden in de ROVD van Khasavyurt na een aanslag op een militaire colonne in een buurdorp.

U bleef aangehouden tot 18 of 19 juni 2003.

Van 22 juni tot 8 juli 2003 werd u in het ziekenhuis verzorgd.

Uiteindelijk besloot u de Russische Federatie te verlaten in 2004 en u vertrok naar Tsjechië, waar u op 13 augustus 2004 asiel aanvraag bij de Tsjechische autoriteiten. U leerde daar uw echtgenote kennen, L. S. (...) (OV 6.478.235), waarmee u in 2006 huwde.

Uw familie accepteerde uw echtgenote echter niet, en ook niet het kind dat u samen met haar hebt. Uw schoonbroer I. (...), die bij de criminele politie werkzaam is in Belarus, dreigde er via de grootmoeder van uw echtgenote mee u aan te geven bij de FSB in Rusland.

U reisde na een negatief antwoord op uw asielprocedure in Tsjechië in 2009 door naar België, waar u op 24 augustus 2009 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, R. K., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in de Russische Federatie problemen kende met de autoriteiten omwille van het feit dat u in 2000 in Tsjetsjenië actief was geweest bij de Tsjetsjeense rebellen.

Verder zou u niet meer naar Dagestan kunnen terugkeren omdat u met een Belarussische vrouw gehuwd bent en een kind hebt met haar en hierdoor problemen beweert te kennen met uw familie.

Er dient echter opgemerkt te worden dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral dienen aangaande de door u aangehaalde problemen in de Russische Federatie enkele discrepanties opgemerkt te worden tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die uw zus Z. K. (...) (OV 5.960.674) aflegde voor zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal, en die op zich reeds onderlinge tegenstrijdigheden vertoonden.

Zo stelde uw zus Z. K. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer concreet dat uw problemen in 2000 begonnen waren. Volgens haar verklaringen voor de Dienst 1 Vreemdelingenzaken zou u in februari, maart en april 2000 islamonderricht gevolgd hebben in een soort kamp in Tsjetsjenië en nadien naar huis gekomen zijn. Een maand later, in mei 2000, zou u volgens uw zus met geweld opgepakt geweest zijn door de Dagestaanse politie en gedurende een week in Khasavyurt vastgehouden geweest zijn. Na ondertekening van een uitreisverbod zou u vrijgelaten geworden zijn en gedurende een maand opgenomen geweest zijn in het ziekenhuis van Khasavyurt (verklaringen DVZ Z. K. (...) vraag 41). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal sprak uw zus zichzelf tegen en kon zij plots geen concrete zaken meer vertellen over uw problemen vóór 2004 aangezien ze "alles via haar moeder zou gehoord hebben" (CGVS Z. K. (...) p.11-12).

Uit de verklaringen die u over voorgaande feiten aflegde voor het Commissariaat-generaal daarentegen blijkt dat u nooit een religieuze opleiding volgde (CGVS p.7), dat u vóór 2003 ook nooit eerder problemen had (CGVS p.7) of gearresteerd werd en dat u nooit eerder dan in 2003 een medische behandeling nodig had na slagen of geweld (CGVS p.9).

U zou bovendien ook nooit een uitreisverbod hebben moeten ondertekenen (CGVS p.9), zoals uw zus had beweerd.

Toen u met de verklaringen van uw zus geconfronteerd werd, zei u dat haar verklaringen hieromtrent niet klopten (CGVS p.9).

Nochtans bevestigde u expliciet dat uw zus op de hoogte was van het feit dat u in 2000 naar de bergen werd gestuurd en van het feit dat u problemen kende in 2003 (CGVS p.7).

Door bovenstaande anomalieën in jullie verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Verder legde u ter staving van uw asielrelaas een bewijs van een medisch-gerechtelijke expertise neer een attest van uw ziekenhuisverblijf in 2003.

Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u van het bestaan van deze documenten merkwaardig genoeg geen gewag maakte toen u bij de DVZ gevraagd werd naar identiteitsdocumenten en andere documenten ter staving van uw asielaanvraag (verklaringen DVZ vraag 18-21 en formulier "Ontvangstbewijs").

Uw uitleg dat u in de Dublinprocedure zat, u elke dag naar hier (DVZ) moest komen, u verwachtte dat u zou worden teruggestuurd en u te horen kreeg dat u het de volgende keer maar moest afgeven, kan niet overtuigen (CGVS, p. 5). Er kan immers van u, die reeds een asielprocedure had doorlopen in Tsjechië, worden verwacht dat u al uw documenten ter staving van uw asielaanvraag van meet af aan aan de Belgische asielinstanties zou hebben overhandigd.

Het feit dat u met deze twee documenten pas voor de dag kwam tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal doet twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van deze documenten. Daarnaast werden uw verklaringen omtrent uw internationaal paspoort tegenstrijdig bevonden. Zo beweerde u in uw verklaringen bij DVZ dat u uw internationaal paspoort "verloor" in Tsjechië (verklaringen DVZ vraag 23 en 34).

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u echter, toen u gevraagd werd waarom u tot twee maal toe een internationaal paspoort had aangevraagd in de Russische Federatie, dat uit het eerste paspoort dat u aanvraag "een blad werd gescheurd" toen uw jongere broer en zus het paspoort wilden bekijken (CGVS p.6) en dat u uw tweede paspoort, dat u drie maanden later aanvraag, nog vóór uw asielaanvraag in Tsjechië had "weggegooid" op aanraden van andere mensen (CGVS p.6).

Door deze uiteenlopende verklaringen en door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort ontstaat dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie omtrent het visum dat voor u werd geregeld en derhalve ook het moment en de wijze waarop u het land verlaten hebt, verborgen te houden.

Vervolgens, wat de problemen betreft die u beweert te kennen met uw familie in Dagestan omwille van het feit dat u met een Belarussische vrouw gehuwd bent en een kind met haar heeft (CGVS p.5-6), dient opgemerkt te worden dat dit een probleem betreft van lokale aard met privé-personen, namelijk met uw familieleden. Zij zouden uw echtgenote en uw kind volgens u niet aanvaarden.

Er werd echter geen enkele aanwijzing vastgesteld binnen uw verklaringen voor het feit dat u inzake dit probleem niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de autoriteiten van uw land.

Bovendien kon uit uw verklaringen afgeleid worden dat u sinds 2007 geen contact meer had met uw familie en dat u enkel via uw zus Z. K. (...) op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw familie hier een probleem van maakte (CGVS p.2 en 8).

Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hiermee ook effectief concrete problemen kende of dat uw fysieke integriteit of die van uw gezin werd aangetast of zouden aangetast worden door mogelijke stappen die zij reeds tegen u ondernomen zouden hebben.

Ten slotte, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofdte dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en uw origineel oud Sovjetpaspoort bevatten louter persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan.

Het uittreksel uit het vonnis in verband met uw scheiding bevat gegevens over uw eerste huwelijk en over de scheiding die werd uitgesproken, hetgeen door mij niet wordt betwist.

De Tsjechische werkvergunning die u voorlegt toont aan dat u officieel kon werken tijdens uw verblijf in Tsjechië.

De gerechtelijk-medische expertise handelt over de vaststelling van door u opgelopen verwondingen in juni 2003. De verklaring die hierin werd opgenomen van de oorzaak van de vastgestelde letsels gebeurde op basis van uw eigen verklaringen, waardoor ze bijgevolg niet als objectieve, controleerbare vaststellingen kunnen beschouwd worden.

Het internetartikel betreffende de Nord-Ost aanslag waarin de naam van uw schoonbroer, R. B. (...) vermeld zou staan, kan bovenstaande conclusie evenmin wijzigen aangezien dit document enkel iets zegt over de mogelijke betrokkenheid van deze persoon bij de aanslag maar verder geen concreet bewijs bevat van jullie familieband noch enige verwijzing naar de door u aangehaalde problemen in de Russische Federatie.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote L. S. (...) (OV 6.478.235), wier asielaanvraag omwille van haar Belarussisch staatsburgerschap werd beoordeeld ten aanzien van Belarus, geoordeeld werd dat er ten aanzien van Belarus in haar hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, L. S., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine.

U werkte sinds april 2003 als verkoopster in een winkel waar sigaretten en alcohol verkocht werden. Uw chef bracht regelmatig extra goederen die u illegaal moest verkopen. Nadat er op het einde van de zomer van 2003 inspectie langsgekomen was en de fraude ontdekt werd, werd er een gerechtelijke procedure opgestart tegen uw baas. Uw baas gaf u de schuld van de ontdekking van de fraude. U werd door de broer van uw baas bedreigd en hard aangepakt. Daarna werd u verplicht ontslag te nemen.

U ontving enkele dreigtelefoons en besloot het land te verlaten.

U vertrok op 1 december 2003 vanuit Minsk naar Tsjechië, waar u in januari 2004 asiel aanvraagde bij de Tsjechische autoriteiten.

In Tsjechië maakte u kennis met de Tsjetsjeen R. K. (...) (OV 6.478.233), waarmee u in april 2005 in Praag op religieuze wijze huwde.

U vernam via uw grootmoeder in Belarus dat uw familie aanstoot nam aan het feit dat u met een Tsjetsjeense man gehuwd was. Een jaar later, in april 2006, werd uw dochter Ra. (...) in Tsjechië geboren.

In maart 2007 vernam u dat uw grootmoeder in februari 2007 door een wagen werd aangereden, vermoedelijk door de broer van uw vroegere baas.

Op 4 september 2009 ontving u een convocatie op uw propiska-adres afkomstig van de opsporingsdienst in Minsk, waar uw broer ook werkzaam is als politieagent. U werd opgeroepen als getuige.

In augustus 2009, nadat uw asielaanvraag in Tsjechië werd afgewezen, reisde u naar België, waar u op 24 augustus 2009 asiel hebt aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een verlopen Belarussisch paspoort."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, L. S., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u Belarus hebt verlaten omdat u problemen kende met de baas van de winkel waar u als verkoopster werkte. U zou niet meer terug kunnen keren naar Belarus omwille van dit probleem.

Uw terugkeer zou eveneens onmogelijk zijn omwille van het feit dat u ondertussen gehuwd bent met een Tsjetsjeense man.

Er dient echter opgemerkt te worden dat in uw hoofde geen vrees voor vervolging kan vastgesteld worden in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar uw land in het kader van de regelgeving over subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient er, wat uw problemen in Belarus betreft, op gewezen te worden dat u geen problemen kende met de Belarussische autoriteiten, maar eerder met privé-personen, met name met uw baas en zijn broer, en dat uw problemen eerder van lokale aard waren. U haalde zelf aan dat de fraude van uw baas werd ontdekt tijdens een inspectie van de Belarussische autoriteiten, en dat hierna een gerechtelijke procedure werd opgestart tegen uw baas (CGVS p.3).

Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat de wanpraktijken van uw baas reeds door de Belarussische overheid aan de kaak werden gesteld.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u hebt nagelaten om de bescherming in te roepen van de Belarussische autoriteiten op het moment dat u werd aangevallen en bedreigd door de broer van uw baas en nadat u dreigtelefoontjes ontving. U zei dat dit niet mogelijk was "omdat het niet is zoals hier" (CGVS p.3 en 6), wat bezwaarlijk als afdoend excuus kan aanvaard worden aangezien u niet eens geprobeerd hebt bescherming te vragen, terwijl, zoals hierboven uiteengezet, uit uw verklaringen blijkt dat uw autoriteiten reeds stappen ondernomen hadden tegen uw vroegere baas.

U kan bijgevolg niet aantonen dat u inzake uw problemen in Belarus niet op de bescherming van de Belarussische autoriteiten zou kunnen rekenen. Van een kandidaat-asielzoeker mag echter verwacht worden dat hij of zij eerst alle mogelijkheden om bescherming te zoeken in eigen land uitput alvorens internationale bescherming te vragen.

Vervolgens, wat de problemen betreft die u volgens u met uw familie zou ondervinden bij uw terugkeer naar Belarus omwille van het feit dat u met een Tsjetsjeense man bent gehuwd, u zich tot de Uslam hebt bekeerd en met uw man een kind hebt, bent u er evenmin in geslaagd aan te tonen dat u niet op de bescherming van de Belarussische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Bovendien kon uit uw verklaringen op geen enkele manier afgeleid worden dat uw familie al stappen zou ondernomen hebben tegen u of uw echtgenoot.

U haalde enkel aan dat u niet rechtstreeks maar via uw grootmoeder had vernomen dat uw broer uw echtgenoot zou aangeven bij Interpol bij uw terugkeer en dat uw kind dan in een tehuis zou moeten opgroeien (CGVS p.2, 4, 6 en 7).

U kon echter niet aantonen dat uw broer daadwerkelijk voor de politie werkte en dat hij u via deze weg problemen berokkende of zou kunnen berokkenen.

U opperde dat de convocatie die u in 2009 ontvangen had op uw naam, en waaruit blijkt dat u wordt opgeroepen als getuige door de "dienst voor de strijd tegen georganiseerde misdaad en corruptie" wel eens van de afdeling afkomstig zou kunnen zijn waarvoor uw broer werkte.

U kon echter niet met zekerheid zeggen of het door zijn toedoen was dat u deze convocatie had gekregen (CGVS p.4). Meer nog, u liet zelfs verstaan dat de convocatie evengoed te maken kon hebben met de fraudezaak van uw baas (CGVS p.4). Uit de inhoud van de convocatie zelf kan immers niet afgeleid worden in welke zaak u precies als getuige werd opgeroepen.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u in december 2009, met andere woorden 6 jaar nadat u Belarus verlaten had, nog opgeroepen zou worden betreffende de fraudezaak van uw baas.

Anderzijds, indien de convocatie, die overigens veel weg lijkt te hebben met een balpen ingevulde kopie, door toedoen van uw broer werd toegestuurd, is het weinig logisch dat hij, in de wetenschap dat u zich reeds in het buitenland bevond, deze convocatie naar uw registratieadres liet versturen in Belarus, meer bepaald naar het appartement waar sinds het overlijden van uw moeder in 1994 volgens u gedurende lange tijd niemand woonde en dat later aan andere mensen verhuurd werd (CGVS p.4-5).

Verder haalde u nog aan dat uw grootmoeder na uw vertrek uit Belarus in 2007 door een wagen werd aangereden. U liet uitschijnen in uw verklaringen dat dit nog te maken zou hebben met de problemen die u kende met uw baas in Belarus (CGVS p.5).

Er dient echter opgemerkt te worden dat het feit dat de broer van uw baas achter deze aanrijding zou gezeten hebben louter op uw vermoedens berust. U zou zich namelijk enkel baseren op het feit dat de dader met dezelfde wagen reed als de broer van uw baas. Uw oma zou bovendien ook niet gezien hebben wie haar precies had aangereden omdat het avond was (CGVS p.5).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat er met betrekking tot dit ongeval wel degelijk onderzoek werd gedaan door de Belarussische autoriteiten maar dat de dader niet werd gevonden (CGVS p.5).

Ten slotte beweerde u dat u bij terugkeer naar Belarus strafrechtelijk vervolgd zou worden omwille van uw asielaanvraag in het buitenland (CGVS p.6).

Hierbij dient echter gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat Belarussische staatsburgers die in een derde land asiel aanvragen hierdoor geen hinder ondervinden van de Belarussische autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar hun land en dat het aanvragen van asiel in het buitenland niet strafbaar is volgens de Belarussische strafwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw huwelijksakte, uw Belarussisch paspoort en de geboorteakte van uw dochter bevatten louter persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan.

De convocatie die u neerlegde werd hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenoot R. K. (...) (OV 6.478.233), wiens asielaanvraag omwille van zijn Russische staatsburgerschap werd beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie, geoordeeld werd dat er ten aanzien van de Russische Federatie in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade 2 zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 februari 2012 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en een schending van de motiveringsplicht.

Ze zijn van mening dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is waar hij enerzijds stelt dat de zus van verzoeker zichzelf tegensprak en anderzijds besluit dat hierdoor de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker ernstig wordt ondermijnd. Deze redenering maakt volgens hen een schending uit van artikel 3 EVRM, van de motiveringsplicht, van het beginsel van goede trouw en van het beginsel van onpartijdigheid.

Verzoekers vinden het tevens onterecht dat de geloofwaardigheid van het bewijs van een medisch-gerechtelijke expertise door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken omdat ze dit stuk niet hebben afgegeven tijdens de Dublin-procedure -gezien ze reeds een asielaanvraag hebben doorlopen in Tsjechië- bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ze wijzen er dienaangaande op dat ze in Tsjechië evenwel geen Dublin-procedure "die specifieke eigen regels bevat ten aanzien van een "gewone" asielaanvraag" hebben doorlopen en dat het document "wel degelijk authentiek is". Ze voegen hieraan toe dat het de commissaris-generaal vrij staat om het document te controleren op zijn authenticiteit, indien eraan getwijfeld wordt.

Verzoekers wijzen er op dat verzoeker "volledig te goeder trouw zijn uiteenzetting heeft gehouden aangaande zijn paspoort".

Voorts zijn ze van mening dat de commissaris-generaal "evenmin antwoord biedt op de vraag aangaande verzoekers problematiek aangaande zijn vasthouding, in mei 2003, in de ROVD van Khasavyurt na een aanslag op een militaire colonne in een buurdorp. Zijn aanhouding tot 18 of 19 juni 2003."; ze stellen dat dit een zeer belangrijke reden is waarom verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht en menen dat de commissaris-generaal hieromtrent geen enkel verweer kon bieden.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing van verzoeker aangaande de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, wijzen verzoekers er op dat verzoeker niet louter verwijst naar zijn Tsjetsjeense origine "doch daarenboven verwijst naar zijn eigen persoonlijke ervaringen daar hij gelieerd wordt met de rebellenbeweging". Ze verwijzen naar de stelling van de commissaris-generaal dat "eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico (loopt) op problemen met de autoriteiten".

Waar de commissaris-generaal aangaande artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) stelt dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zouden zijn van daden van willekeurig geweld, benadrukken verzoekers opnieuw dat verzoeker in casu gelieerd wordt aan de rebellenbeweging en in het kader hiervan risico loopt op problemen met de autoriteiten.

Ze verwijzen naar tevens de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat "de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de

marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties".

Verzoekers verwijzen ook naar de Subject Related Briefing aangaande Dagestan (update januari 2011) omtrent het geweld tussen de ordediensten en de rebellenbeweging aldaar.

Met betrekking tot de bestreden beslissing aangaande verzoekster, zijn ze van mening dat de commissaris-generaal onterecht stelt dat verzoekster niet bewijst dat ze niet op bescherming van de Belarussische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Tevens achten ze het "*niet van wezenlijk belang*" dat verzoekster niet rechtsreeks -maar via haar grootmoeder- had vernomen dat haar broer haar man zou aangeven en dat verzoekster niet schriftelijk kan bewijzen dat haar broer tewerkgesteld is bij de misdaadpolitie van Wit-Rusland.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te "vernietigen" en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde aan hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Verzoekers laten evenwel na aan te geven op welke wijze het beginsel van goede trouw en het beginsel van onpartijdigheid geschonden worden; een schending hiervan kan dan ook niet worden aangenomen.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is waar die enerzijds stelt dat de zus van verzoeker zichzelf tegensprak en anderzijds besluit dat hierdoor de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker ernstig wordt ondermijnd.

De Raad wijst er op dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing van verzoeker:

“Eerst en vooral dienen aangaande de door u aangehaalde problemen in de Russische Federatie enkele discrepanties opgemerkt te worden tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die uw zus Z. K. (...) (OV 5.960.674) aflegde voor zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal, en die op zich reeds onderlinge tegenstrijdigheden vertoonden. Zo stelde uw zus Z. K. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer concreet dat uw problemen in 2000 begonnen waren. Volgens haar verklaringen voor de Dienst 1 Vreemdelingenzaken zou u in februari, maart en april 2000 islamonderricht gevolgd hebben in een soort kamp in Tsjetsjenië en nadien naar huis gekomen zijn. Een maand later, in mei 2000, zou u volgens uw zus met geweld opgepakt geweest zijn door de Dagestaanse politie en gedurende een week in Khasavyurt vastgehouden geweest zijn. Na ondertekening van een uitreisverbod zou u vrijgelaten geworden zijn en gedurende een maand opgenomen geweest zijn in het ziekenhuis van Khasavyurt (verklaringen DVZ Z. K. (...) vraag 41). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal sprak uw zus zichzelf tegen en kon zij plots geen concrete zaken meer vertellen over uw problemen vóór 2004 aangezien ze “alles via haar moeder zou gehoord hebben” (CGVS Z. K. (...) p.11-12). Uit de verklaringen die u over voorgaande feiten aflegde voor het Commissariaat-generaal daarentegen blijkt dat u nooit een religieuze opleiding volgde (CGVS p.7), dat u vóór 2003 ook nooit eerder problemen had (CGVS p.7) of gearresteerd werd en dat u nooit eerder dan in 2003 een medische behandeling nodig had na slagen of geweld (CGVS p.9). U zou bovendien ook nooit een uitreisverbod hebben moeten ondertekenen (CGVS p.9), zoals uw zus had beweerd. Toen u met de verklaringen van uw zus geconfronteerd werd, zei u dat haar verklaringen hieromtrent niet klopten (CGVS p.9). Nochtans bevestigde u expliciet dat uw zus op de hoogte was van het feit dat u in 2000 naar de bergen werd gestuurd en van het feit dat u problemen kende in 2003 (CGVS p.7).”

Deze tegenstrijdigheden vinden allen hun grondslag in het administratieve dossier en raken de kern van het asielaanvraag van verzoeker. Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift niet de minste pogingen om deze tegenstrijdigheden op concrete wijze te weerleggen, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat deze contradicties de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker ondermijnen.

Gelet op deze vaststellingen, houdt ook de bewering van verzoekers dat de commissaris-generaal *“evenmin antwoord biedt op de vraag aangaande verzoekers problematiek aangaande zijn vasthouding, in mei 2003, in de ROVD van Khasavyurt na een aanslag op een militaire colonne in een buurtschap. Zijn aanhouding tot 18 of 19 juni 2003.”* geen steek.

Verzoekers vinden het onterecht dat de geloofwaardigheid van het bewijs van een medisch-gerechtelijke expertise in twijfel wordt getrokken omdat ze dit stuk niet hebben afgegeven tijdens de Dublin-procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken; ze benadrukken dat ze in Tsjechië géén Dublin-procedure *“die specifieke eigen regels bevat ten aanzien van een “gewone” asielprocedure”* hebben doorlopen en dat het document *“wel degelijk authentiek is”*. Ze voegen hieraan toe dat de commissaris-generaal vrijstaat om het document te controleren op zijn authenticiteit, indien eraan getwijfeld wordt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari

2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat zou verwacht worden dat verzoekers van bij het begin van hun asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken dit stuk zouden hebben aangebracht, gezien zij reeds asiel hadden aangevraagd in Tsjechië en aldus redelijkerwijze aangenomen kan worden dat ze op de hoogte zijn van het belang van het neerleggen van stukken in het kader van hun asielaanvraag.

Tevens benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten; ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan stukken bewijswaarde onzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust; hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen; de commissaris-generaal moet geenszins bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

De commissaris-generaal twijfelt dan ook terecht aan de authenticiteit van het bewijs van een medisch-gerechtelijke expertise.

De bewering dat verzoeker *“volledig te goeder trouw zijn uiteenzetting heeft gehouden aangaande zijn paspoort”* is slechts een loutere tegenspreking van de omstandige motivering in de bestreden beslissing en kan de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker aangaande zijn internationaal paspoort niet opheffen.

De bestreden beslissing van verzoeker stelt dienaangaande:

“Daarnaast werden uw verklaringen omtrent uw internationaal paspoort tegenstrijdig bevonden. Zo beweerde u in uw verklaringen bij DVZ dat u uw internationaal paspoort “verloor” in Tsjechië (verklaringen DVZ vraag 23 en 34). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u echter, toen u gevraagd werd waarom u tot twee maal toe een internationaal paspoort had aangevraagd in de Russische Federatie, dat uit het eerste paspoort dat u aanvroeg “een blad werd gescheurd” toen uw jongere broer en zus het paspoort wilden bekijken (CGVS p.6) en dat u uw tweede paspoort, dat u drie maanden later aanvroeg, nog vóór uw asielaanvraag in Tsjechië had “weggegooid” op aanraden van andere mensen (CGVS p.6). Door deze uiteenlopende verklaringen en door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort ontstaat dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie omtrent het visum dat voor u werd geregeld en derhalve ook het moment en de wijze waarop u het land verlaten hebt, verborgen te houden.”

De Raad neemt deze motivering over en deelt het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om hierin vervatte informatie verborgen te houden.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt stellen dat verzoeker zich niet louter beroept op zijn etnische Tsjetsjeense origine, maar eveneens op zijn persoonlijke ervaringen en tevens verwijst naar de stelling van de commissaris-generaal dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten, wijst de Raad er op dat verzoeker *“zijn persoonlijke ervaringen”* niet aannemelijk heeft gemaakt, gelet op bovenstaande vaststellingen; verzoekers kunnen aldus niet dienstig verwijzen naar de risico's die verbonden zijn aan het hebben van banden met de rebellen.

Waar verzoekers, met betrekking de subsidiaire bescherming, opnieuw benadrukken dat verzoeker in casu gelieerd wordt met de rebellenbeweging, wijst de Raad er op dat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet, eveneens een geloofwaardigheid relaas wordt vereist, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, benadrukken verzoekers de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande en verwijzen ze naar de Subject Related Briefing aangaande Dagestan (update januari 2011) omtrent het geweld tussen de ordediensten en de rebellenbeweging aldaar.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, foutief is of dat de commissaris-generaal er verkeerde conclusies heeft uit getrokken.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband over een zekere appreciatiemarge en kon na analyse van de beschikbare informatie, tot het oordeel komen dat het leven of de persoon van de burgers in

Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

De loutere citering van de Subject Related Briefing aangaande Dagestan (update januari 2011) door verzoekers toont geenszins het tegendeel aan.

Verzoekers zijn met betrekking tot de bestreden beslissing aangaande verzoekster, van mening dat de commissaris-generaal onterecht stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij niet op bescherming van de Belarussische autoriteiten zou kunnen rekenen. Tevens achten ze het feit dat verzoekster niet rechtsreeks maar via haar grootmoeder, had vernomen dat haar broer haar man zou aangeven, "*niet van wezenlijk belang*". Ook het feit dat verzoekster niet schriftelijk kan bewijzen dat haar broer tewerkgesteld is bij de misdaadpolitie van Wit-Rusland, is volgens hen niet van belang.

De Raad stelt vast dat verzoekers op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, in concreto weerleggen. Ze beperken zich daarentegen tot het minimaliseren van de motivering en tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. In casu stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster, wat betreft verzoeksters problemen in Belarus, geen problemen kende met de Belarussische autoriteiten, maar eerder met privé-personen, met name met haar baas en zijn broer, en dat de problemen eerder van lokale aard waren. Bovendien kon verzoekster niet aannemelijk maken dat zij voor haar problemen in Belarus niet op de bescherming van de Belarussische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Wat de problemen betreft die zij met haar familie zou ondervinden bij haar terugkeer naar Belarus omwille van het feit dat zij met een Tsjetsjeense man is gehuwd, dat zij zich tot de islam heeft bekeerd en met haar man een kind heeft, is verzoekster er evenmin in geslaagd aan te tonen dat zij niet op de bescherming van de Belarussische autoriteiten zou kunnen rekenen. Bovendien kon uit verzoeksters verklaringen op geen enkele manier afgeleid worden dat haar familie al stappen zou ondernemen hebben tegen haar of verzoeker.

Waar verzoekster aanhaalde dat de broer van haar baas waarschijnlijk achter het verkeersongeval zat waarbij haar grootmoeder in 2007 door een wagen werd aangereden, is niet meer dan een vermoeden. Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen dat er met betrekking tot dit ongeval wel degelijk onderzoek werd gedaan door de Belarussische autoriteiten, maar dat de dader niet werd gevonden.

Waar verzoekster ten slotte beweerde dat ze bij terugkeer naar Belarus strafrechtelijk vervolgd zou worden omwille van haar asielaanvraag in het buitenland, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat Belarussische staatsburgers die in een derde land asiel aanvragen, hierdoor geen hinder ondervinden van de Belarussische autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar hun land en dat het aanvragen van asiel in het buitenland niet strafbaar is volgens de Belarussische strafwet.

De Raad neemt de omstandige motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b. van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft verzoeker, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Aangaande verzoekster, voeren verzoekers geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, zijnde Wit-Rusland, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch

beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 27 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE